

Jindřich František Bobák

Píč pod Opičíma horama

Koňská dráha
PÍČ

Skvělé prázdniny v Píči

Skvělé prázdniny v Píči

Jindřich František Bobák

*Jediné, co můžeme čtenářům slíbit, je to, že při četbě
této knížky se rozhodně nudit nebudou.*

Skvělé prázdniny v Píči
Jindřich František Bobák

Text © 2018, Jindřich František Bobák

Obálka © 2018, Jindřich František Bobák

Grafická úprava a sazba © 2018, Lukáš Vik

Obálka © 2018, Jindřich František Bobák

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik](#) [Eknihy hned](#)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Hurá na prázdniny

Znám mnoho vesnic, které mají prapodivná jména: Mrchojedy, Kotojedy i Kozojedy, Měcholupy, Žabovřesky, dokonce i Kozodírky – ty jsou nedaleko Jičína a Libáně. I naše hlavní město má nedaleko svoji Řitku, konáme pochody z Prahy do Prčic a známe také Píčov nebo Pičín.

Vesnice, do které jedeme, se jmenuje Píč. Je to podstatné jméno rodu mužského, skloňuje se podle vzoru „stroj“ a je tak malá a schovaná mezi okolními kopci a horami, že najít ji, je veliký kumšt. Jeden vás pošle tam a druhý onam, třetí krouť hlavou, zasměje se a zaťuká si na čelo, že o takové vesnici ještě nikdy neslyšel. Po několika hodinách jízdy zastavujeme u jakési hospody.

„Jak se jede do Píče?“ ptáme se. Hostinský se na nás dívá, jako by nerozuměl. – Vypadá to, že nás má za blázny, pomysleli jsme si.

„Kam? Do Píče? A nekam inam byste nechtěli?“ rozesmál se.

„Nechtěli. Jedeme tam na prázdniny,“ vysvětlujeme.

„Tož jedte pořád rovno za nosem a potom doprava, až dojedete do Hodonína. Tam sa optajte.“

Jsme v Hodoníně. „Kam že to jedete?“ smějí se místní. „Ale to může byt úplně všady,“ rozhazují rukama. „Tož víte co? Na první křižovatce jedte doleva až do Hradišťa, tam už budú vědět. Oni tam víja všechno.“

Hradišťe je krásné město s mnoha starobylými památkami. Na náměstí mají bronzového mnicha. Podávají mu tam ruku pro štěstí. Je div, že jim ho ještě nikdo neukradl a neodvezl do sběru.

Ale nad Píčem i tady kroutí hlavami. Konečně máme štěstí. Potkáváme jednoho a ten tvrdí, že už to není daleko.

„Do Píče? Tož to mosíte jet tam přes ty hrby do Nedajchlebú, tam sa optajte,“ mávl rukou mezi kopce a škodolibě se usmál. Šklebu v jeho obličejí jsme si v první chvíli nevšimli.

Hrby jsou na Moravě kopce. Jsme na Moravě, kopců je tu nepočítaných a mluví se tu moravsky. Odevšad zní samá moravština, Moravané na ni nedají dopustit. Nikdy by se jí nevzdali a nenechali si

ji vzít. Dědí se z otce na syna spolu s pestrými kroji plnými krajek a pentlí, moravskou muzikou, písňemi a vínem.

Vinohradů máme cestou několik. Jsou celé zality sluncem, počasí nám přeje. A konečně jsme i v Nedajchlebích na rozcestí, opět u nějaké hospody. Stojí tam drožkař s párem statných koní. V takovém povoze se na Moravě vozí svatebčané. Známe to z obrázků. Na zadním čele bryčky se vyjímá zašedlý nápis: „Píč pod Opičíma horama“.

Zaradovali jsme se. Zdá se, že už to není daleko. Jenom ty „Opičí hory“ nám nejdou z hlavy. Ptáme se drožkaře. Je to zavalitý chlapík v kožené vestě a s knírem pod nosem. Vestu kvůli svému břichu dávno nedopne.

„Opičí hory? – Tož proto opičí, že kdo tam jednúc vejde, bez nějaké té opice sa už nevrátí. Slivovica sa tam pálí všady – kromě kostela a hřbitova,“ dodal se smíchem.

Po nějaké chvíli jsme vyjeli na kopec a shlížíme do mělkého údolí. Má nepravidelný tvar, jehož středem protéká od severu k jihu potůček. To je Pičůrek obrostlý vrbami a olšemi.

Hledá se stárek

Jsme v Píči. Právě se blíží hody a to je velký svátek. Koláčky, frgále a štrůdly jsou už napečené, zabité prase je nacpané do klobásek, jelit, jitrnic, tlačenek a mrazáků, nebo visí vyuzené v komoře. Všude voní slivovice a vesnická mládež se převléká do krojů tak pěkných, že i děvčica, za kterou by se ve všední den nikdo ani neohlédl, rozkveté jak u příkopu vlčí mák. Však se podle toho kroje snadno pozná, odkud která je, jestli je svobodná nebo vdaná, ba i jakou řečí mluví, protože každá z těch vesnic má svůj vlastní kroj, řeč i mrav.

„Převlečeš sa do kroja a hned je svět pěknější! Tak pěkný, že ani žádnú z tych Kalúskových reforem už nepotřebuješ,“ povídá starosta Drábek, a má pravdu.

Letos má velké problémy – vesnice ještě nemá svého stárka a každý ví, že stárek je při hodech tou nejdůležitější osobou. Snad nebude on, starosta, organizovat v dědině kromě obecního vodovodu a očkování psů ještě i zábavu pro mladé?

A jak tak sedí s hlavou v dlaních ve své kanceláři, hned vedle demižónku se slivovicí a kukaně s obecním rozhlasem, dostane nápad:

„Fu, fu, fu... Ehm, ehm,“ ozve se z obecních tlampačů starostův hlas. „Hlášení obecního rozhlasu. Rok je za nama a sú tu zas hody. Fšeci už majú napečené, klobáse vyuzené a nachystané k zežrání. Ale hody asi nebudú. Nemáme stárka. Tož to chcete, aby to bylo tajak lóni? Abyzme namiesto hodů čuměli štamprli na dno a spomínali, jaké to bylo, když zme chodili my, staří? Mladí na to kašlú, asi aj na ně uhodila ekonomická kríza, ale spíš je jeden zdechlejší než druhý. Vy staří im běžte příkladem a pěkně im domluvte. Třeba im aj přes tu hubu flágnite, aby si začali vážit starých zvyků. Zitra chcu mět na obci ze pár kandidátů, nebo si ich půjdu hledat sám. Ale to si rači nepřejte! Konec hlášení...”

Do hospody „Pod ořechem“ jako když střelí. Okna tam mají otevřená na větrání, uvnitř chlapů jak naseto a debata v plném proudu, ale starostův hlas nikdo nepřeslechl.

„Slyšeli ste? Zas nemáme stárka!“

„Ba, nemáme a starosta to myslí vážně.“

„Baže myslí! Zvolili zme si ho, prisahali zme mu věrnost, tož ho mosíme aj poslúchat! A je to dobrovolný hasič, aj když nehasí, a nimrod, aj když nestřílá, nezapomeňte!“

„Tož faň, ale koho za stárka?“ mudrují chlapi od piva a karet, až přišli na Tondou Cholastu, který bydlí s matkou v chalupě hned pod kostelem.

„Faň, tož Toncek... Ale dlúho tu nebýl! Už bůhví kerým rokem študuje kdesi mimo, a ani kroj už určitě nemá. A když má, tož z něho už dávno vyrostl a už ho ani neobleče,“ namítl kdosi.

„Ale študovaný je a za stárka sa hodí. A esli je dobrý za stárka, aj pořádný kroj si zežene...“

Domluveno. Už se stmívalo, když parta opivněných chlápů dorazila k Cholastově chalupě.

„Co chcete?“ zostra je přivítala Tondova matka. Když uviděla na dvorku partu chlapů skelných pohledů, nepomyslela si nic dobrého, a nebylo divu. Než stačili otevřít huby, sáhla po pepřovém spreji, který jí Tonda koupil na preventivní ochranu. Ten měla na polici za dveřmi, a tak nemeškala a namířila jej proti čtyřem vrávorajícím opilcům.

„Ale Anešo, tož neblbni, to si myslíš, že zme nejací raubíři nebo co? Ideme k tobě v míru a v míru aj odejdeme, enom když nám řekneš, esli máš svojého Toncka doma,“ chlácholí ji Lojza Páleník, který se už v hospodě pasoval za mluvčího.

„Mám, ale nevydám!“ štěkla Anežka a výhružně zamávala bombičkou se sprejem. „Eště jeden krok a ste fšeci syni smrti! Jeden vedla druhého!“ křikla na ně a oči jí blýskají jak divoké kočce.

„Stojte chlapi!“ obrátil se Lojza k ostatním. „Znám ju! Přeci vidíte, že tá baba nebude znat bratra! Né nadarmo je už deset roků bez chlapa!“

„Jaká já su u tebe baba?“ zavřeštěla Anežka. „Eště jednúc a uvidíš!“

Lojzek couvl o další dva kroky zpět. „Abys věděla,“ povídá jí opatrně a rukama si chrání obličej, „my ideme ve jménu naší nejvyšší vrchnosti, obecního starosty Drábka!“

„No to je mi pěkná vrchnost!“ ušklíbla se Cholastka. „Další chlastometr do partyje, navíc v mysliveckém aj hasičském kabátě zároveň, každý navlečený na jednom rameni. Ale to je jedno –

ožralci ste fšeci, jeden vedla druhého! – A co chce jeho milost' kníže Drábek mému synovi tak důležitého?“ probudila se v ní zvědavost.

„Tož budú hody a hledá sa stárek!“ přešel Lojza do útoku.

„A co s tým má můj Toncek společného? Když sa hledá, tož ať sa aj najde!“ podepřela si levou rukou bok.

„No právě! Šak už sa aj našel! Je u tebe v chalupě!“

„U mne v chalupě?“ vytřeštila nevěřicně oči.
„Kristepane! A co by u mňa hledál?“

„Co by hledál? Tvůj Toncek přeci! Ten je na takovou práci jak dělaný! Kdo iný než on by měl byt naším stárkem? Chlapisko je to urostlé a chytré, dokonce je aj študovaný, a právě takového hledáme!“

„Tož stárek, pravíte?“ poklesla Anežce pravá ruka se sprejem a oči jí pohasly. Taková chvála vlastního syna jí zavoněla. Věděla, že když je někdo zvolený za stárka, je to pro celou dědinu ta největší pocta, která se mu může udělit, a nadmula se jako páv.

„Toncku!“ houkla do tmy. „Pod' sem, máš tu verbíře! A né, aby sas vymlúvál, že to nebo ono! Zvolili si ťa za stárka, tož budeš stárkem a nic iného nechcu slyšet. Rozumjéls?“

Tak stál Tonda hned následujícího dne ráno před starostou Drábkem.

„Věru, dobře ste vybrali, chlapci moji,“ zaradoval se starosta, když Tonda uviděl. – „A kroj, máš?“ ptá se ho.

„Věru, nemám,“ zrozpačitěl Tonda.

„Hm... Nevadí,“ mávl rukou Drábek, „vezneš si ten můj starý. Moja céra Blažena ti ho trochu připasuje a bude to.

Nepomyslel starosta v té chvíli, že jeho dcera Blažena, o které tu právě mluví, je po čertech pěkné a živé stvoření, a že to „připasovávání“ může nakonec dopadnout úplně jinak, než si sám představuje.

Uběhlo několik dalších dní, na návsi už stojí kolotoče a všechno je v jednom kole, když se z amplionu znovu ozve Drábkův hlas:

„Fu, fu... Ehmehm... Hlášení obecního rozhlasu... Tož hody sú a také budú. A to aj díky mojej dcéri Blaženě, kerá pomohla s krojem našemu letošnímu stárkovi Tonckovi Cholastovému, šak ju všeci dobře znáte a ho také. Tak dlúho mu ho připasovávala, až mu ho připasovala, blbaňa. A najhorší na tom je, že ten kroj byl můj, aby to šlak trefíl, a já hňup sem im to fšecko eště aj umožníl. Tož teď bude chodit po celěj Píči bez věnca. Ale dobře í tak. Mějte sa faň a né abyste sa mi tam fšeci ožrali. Konec hlášení.

Devět křížů

Je po hodech. Žaludek přecpaný samými dobrotami ne a ne přivyknout normálnímu režimu, a když si Lojza pomyslel, že hned ráno musí zase odjet na dalekou stavbu, kde je stavbyvedoucím, že ho tam čeká týden ve společnosti sýrů, salámů a v lepším případě zeleninového leča s moravskou klobásou, sevřel se mu samou lítostí. Ale ve skutečnosti ho honila mlsná. „Bílá nemoc“, jak Lojzova manželka vtipně pojmenovala jeho neustálé šmejdění kolem ledničky, ho zasáhla naplno.

„Tož co si dám?“ přejel zrakem její obsah, až se mu oči zastavily na natvrdo uvařených vajíčkách. Prohlížel si je s velikým zalíbením. „Tož co s vama?“ nahlas je oslovil a pak jedno po druhém vytahoval na světlo a kladl je na stůl.

„Jedno, druhé, třetí, čtvrté, páté“ – počítal je přivřeným okem, zatím co to druhé, doširoka otevřené, zkoumalo v ledničce další možnosti, jak ta vejce vylepšit a s něčím vhodným je zkombinovat.

„Á, majonéza!“ zaradoval se, když spatřil načatou skleničku mazlavé hmoty, spočívající v nitru

ledničky ještě od Velikonoc, důvěrné to přítelkyně bramborových salátů. „Ty mi přece nemožeš uškodit,“ ubezpečoval se nad tím hrůzným nálezem. A aby se ujistil, že je to rozhodnutí správné a hodné skutečného chlapa, zavolał pootevřenými dveřmi do tmy obývacího pokoje: „Lásko, mám chuť na vajíčkový salát! Veznu si tu majonézu, možu?“

„Nejez to! Posereš sa!“ ozvalo se ponuře ze tmy. To bylo první vážné varování.

„Neměj strach, lásko, takových sem už snědl, nedám sa odradit!“ zvolal Lojza podruhé. Určitě mi závidí, pomyslel si a pokračoval v přípravách.

„Načala sem to už před Velikonocama,“ pokračovala ta, kterou oslovoval lásko, „nejez to!“

To víš, pomyslel si Alois, to si akorát tak nechám ujít, a s vervou se pustil do loupání a krájení, až se od něho kouřilo. Na stole se vršily skořápky. Lojzu popadla sebevraždná, přímo masochistická touha připomínající zběsilost: Oloupat, nakrájet, potom to promíchat a co nejrychleji sníst!

„No nic, aspoň sa podívám, esli tam néň nejaké zkažené,“ rozhodla se žena a podrobila všechna vejce přísné kontrole.

„Fuj!“ a dvě z nich letí do koše.

„Co to děláš?“ změřil si ji manžel krhavým pohledem a rychle přikryl zbytek již oloupaných vajec dlaněmi, aby mu z nich náhodou žena další nevyhodila.

„Neměla bys už jít, lásko?“ zeptal se jedovatě a oddělil vlastními zády zbylá vejce od manželky, která se užuž chystala k dalšímu nájezdu.

„Tož dobře, ale ty sa stejně posereš, varuju ťa!“ odpověděla suše a odkráčela zpátky do tmy.

„To víš, to by sa ti tak líbilo,“ blesklo Lojzovi hlavou, „svojěj krmě sa enom tak nevzdám. Zase si nejaká chytrá...“

A láska sem, láska tam, promíchával zbytek majonézy s vajíčky a loňskou cibulkou přinesenou ze sklepa jako o závod. Konečně! Namity, namity, mňam – cpe se, až mu lezou oči z důlků.

„Není to zkažené? Je to dobré?“ znovu se ozve ze tmy.

„Neee,“ kroutí hlavou manžel. – Doufám, že nebude chtět také, myslí si chamtivě a rychle dojídá. Ale chytrou ženu ani nenapadlo, aby pocítila být jen špetku závisti!

Ráno Lojzek vstal a začal se chystat na odjezd do dalekých Poděbrad.

„Tak co? Není ti špatně?“ vyprovází ho starostlivá žena ze dveří.

„Mně? Šak vidíš, né?“ nadmul se pýchou jako páv. „Je ráno a já su v pohodě,“ kasal se s vypnutými prsy. „Co mňa nezabije, to mňa posílí,“ pokračoval v nadýmání.

„No, doufám, že sa opravdu neposereš, ale moc růžově to nevidím,“ loučí se s ním láska a Lojza vyjíždí na cestu.

Ubíhá jako po másle. Už projel několika městy a vesnicemi a fičí si to po dálnici D1 s větrem o závod. – „Přijedu k Devíti křížom a dám si tam oddech,“ říká si.

Známý motorest byl tu, ani se nenadál. Lojza zajíždí na parkoviště a vypíná motor. Reflektory zhasly, chystá se vystoupit z auta, ale co to? Najednou cítí z ničeho nic divný tlak v břiše.

„Hm, to je enom takový úplně normální tlak,“ utěšuje se. „Nic zvláštního. Vylezu ven, zavolám chlapom a mezitým to zatlačím zpátky,“ pokračuje v monologu. Pak vystrčil levou nohu z auta a předklonil se, jak to obvykle dělával, aby se naučeným pohybem vysoukal ven.

„A do prdele!“ zaječely v něm poplašné sirény. „Vole, ty sas posrál!“ ječely posměvačně a Lojza si současně uvědomil, jak se v jeho kalhotách rozlévá nenadálé teplo.

„Ale né, to je enom obyčejný mokrý prd,“ utěšuje se. To se v něm ozvalo jeho pochybovačné druhé já. Ale poplašné sirény ječet nepřestávaly a byly čím dál tím naléhavější.

„Ty sas posrál, posrál, posrál!“ ječely zběsile.

Lojza dokončil vystupování a štítivě oddálil kalhoty dvěma prsty od sedací části těla. – Ouha! Teplo začalo téct po stehnech. Co teď?

Rifle bokovky! Napadlo ho. Udělej si z tych posraných gatí po vzoru svého pubertálního syna rifle bokovky!

„No, dokonalé to moc něň,“ procedil po chvíli skrz zuby, když si svou práci zběžně prohlédl. Na dokonalejší obhlížení nebyl čas. „Enom aby sa mi to neprocedilo skrz textil,“ zahučel neklidně a zoufale uvažoval, co s tím nadělením počít. Pak si uvědomil, že má v kufru čisté slipy. Zastrčil je tedy do kapsy a očima změřil vzdálenost k záchodům v motorestu. „Dobrých sto metrů,“ uklouzlo mu nahlas. „To je teda dost,“ zaúpěl a skoro se pod tíhou toho zjištění zhroutil. A ještě ke všemu mu jdou v cestě dvě šikovné ženské! – „Ale mosím ít,“ přesvědčuje sám sebe. „To, co by sa mi nikde lepit nemělo, už sa lepí aj ke stehnom...“

A tak Lojza opatrně cupitá s riflemi „na půl žerdi“ k motorestu. Konečně je u dveří.

„Pět korun!“ řve na něho zamčená klika záchodku. Peněženka je v autě...

„Zatracení kapitalisti!“ vyje Lojza a maně vzpomíná na dobu, kdy byl hajzlík zadarmo.

„Aj na tych posraných by vydělávali!“ kleje a potí se při pomyslení, ve které části kalhot se to hnědé právě nachází.

Cesta zpátky k autu... V peněžence je jediná pětikačka...

„Mám ju!“ raduje se Lojza a cupitá zpět k záchodkům. Rifle už nejsou na bocích, ale drží jen na jeho přirození. A opět stojí před zlořečenou klikou a háže do její lačné tlamy pětikorunu. Padá do krabičky nekonečně dlouho.

Nic... Mačká kliku, nic... Lomcuje jí, otáčí, a nic...

„Do prdele, tady nikomu nevadí, že su posraný?“ řve zoufale.

„Tady je obsazeno, vole, nevidíš červený kolečko?“ ozve se dutý hlas za dveřmi, které se pokouší vylomit.

„Promiňte,“ povídá Lojza zdrceně a zbrocen potem otevírá peněženku v marné naději, že uvidí další pětikorunu.

Musím rozměnit, napadá ho a krok sun krok se plíží od záchodu k frontě v bufetu. – Je jich šest, počítá očima lidi před sebou. Ohlédl se na rychle se tvořící frontu za svými zády.

Hm, ruský zájezd...

Rusové se podezřívavě dívají jeden na druhého, chřípí roztažené, pátrají očima. – Enom nebyt nápadný, myslí si Lojza a chová se úplně stejně jako oni...

„Bagetu,“ ozývá se před ním hlasitě, „dvě koblihy a kafe...“

Lojzek je konečně na řadě, důvěrně se naklání do okénka k prodavačce a tiše šeptá: „Paní, já nechcu bagetu, já bych akorát chtěl za deset korun dvě pětikoruny.“

„Dvě pětikoruny?“ řve prodavačka na celé kolo a Lojza cítí, jak se do něj zabodávají oči všech lidí stojících ve frontě.

„No,“ snaží se zachránit, co se dá, „na košík.“

„Ha,“ ušklíbl se týpek vedle něho, „kdo kdy viděl U Devíti křížů košíky?“

„Staraj sa o sebe,“ zle procedil Alois skrz zuby.

„To bude asi na hajzl,“ otáčí se týpek k frontě a oči všech sjíždí k Lojzovým bokovkám.

Lojza už na nic nečeká a rychle mizí na záchodku. Konečně! V poslední chvíli! Na riflích se začíná objevovat čárkový kód. A teď – gatě rychle dolů, slipy velmi, velmi opatrně, a pak...

Každý použitý papír Alois pečlivě prohlíží, jestli už je konečně čistý. Už čtyřikrát spláchl. Už dávno není pan Alois, ale obyčejný posranec Lojzek z Píče kdesi na Moravě...

Vtom se na druhé straně záchodu, té čurací, ozývá: „Hele, vole, slyšíš to a vidíš to?“

Lojza se podíval na zem a vidí svoje boty a kalhoty, jak vykukují pode dveřmi ven.

„Hele, tam se, vole, asi někdo sprchuje nebo co,“ pokračuje dál ten s tím pražským přízvukem.

„No jo, vole,“ odpovídá druhý hlas, „ten musí bejt posranej až za ušima!“

Zhrzený stavbyvedoucí Alois skřípe zuby a v tu chvíli nenávidí všechny Pražáky, co jich na světě je. „Kdybyste sa chtěli fšeci posrat jeden vedla druhého, a nejlepší fčil a na místě samém,“ mumlá si nenávistně, dokončuje očistu, pokaděné slipy balí opatrně do papíru jako mumii a nenápadně je odnáší do kontejneru.

„Alespoň dúfám, že to tu najde nějaký bezdomovec,“ odplivl si cestou vztekle. Pak bere do ruky telefon, vytáčí známé číslo a smutně své ženě sděluje, co se mu právě přihodilo...

„Vidíš?“ ozvalo se jízlivě na druhé straně a vzápětí přerývavý smích...

„Já sem ti říkala, že sa posereš! Nechtěls mi to věřit! Ale že sa ti to stane právě U devíti křížů, to sem opravdu nečekala! Ach Bože, takový hřích!“

Chlupatý Vincek

Fu, fu, fu... Ehm, ehm... Mluví k vám starosta Drábek. Na vědomost sa dává, že sa v dedině dějú divné věci, jaké sa prív nestávaly. Jakýsi čumil nasísá po večeroch robám do oken. Co při tom dělá, sa rači ani neptajte. Tož pozor! Može byt aj nebezpečný, protože když to chlapa drapne, je to horší jak podebraná pata. Už o tom psala aj naša Božena Němcová. Okna aj z dveřima si pořádně zavírajte, a když toho nehaňbu zahlédnete, odvažte psa. Ten už bude vědět, co s tým. To je fšecko. Váš starosta.“

Dědina zbystřila sluch. Zase bylo o čem mluvit. Téma to bylo pěkné, a to jak pro hospodské štamgasty, tak pro ženské od ploten a kočárek, kterých se to starostovo sdělení týkalo nejvíce. Ty se hned rozdělily na dva tábory a těžko říci, který z nich byl početnější.

Ten první nestydatého nehaňbu veřejně odsuzoval, hlasitě mu nadával a posílal ho do kriminálu, aby si tam odpykal nejméně dvacet let natvrdo jako za nejtěžší „hrdelní zločin“. Sem patřily pánbíčkářky a svíčkové báby všech kalibrů, zkrátka ty, které se halily do hábitů až k zemi, protože doba,

kdy měly co ukazovat, už byla dávno pryč, a kterých by si ten „nehaňba“ určitě ani nevšiml.

Ty druhé, kam patřilo pár vdov, pár zvědavých, ještě nedospělých děvčat a těch, kterým bylo úplně jedno, kdo, kdy a odkud se na ně dívá, o tom měly vlastní mínění. Většinou si je však nechávaly pro sebe nebo si je s pochichtáváním sdělovaly šeptem.

Ale všechny ty ženské měly jedno společné – trápila je otázka nevyřešené totožnosti chlápného čumila, který je zvědavý, jak vypadají pod sukněmi.

Celý Píč byl ve střehu, ale po nestydovi, který si pod okny paní a dívek honí brko, jako by se slehla zem. Nic nepomohla ani lest hajného dcery Stázky, která se večer co večer schválně producírovala skoro nahá při otevřeném okně po světnici! Brzy se na ni chodili dívat chlapi z celé dědiny, ba ani skoro devadesátiletý Komárek na invalidním vozíku si tu podívanou nenechal ujít. Jenom hajný nic nevěděl... A toho čumila mlsného ne a ne načapat...

„Anežko, víš, co já si myslím?“ povídá jednoho dne vdova Mráčková své kamarádce. „Mně to fšecko ukazuje na Vincka.“

„Ty myslíš chlupatého Vincka? A proč právě na něho?“

„Tož vem rozum do hrsti: Je ešte mladý a plný sily, robu k sobě nemá, žije sám v chalupě jak ten jezevec, a ty jeho očiska! Všimla sis někdy jeho očí?“

„Čeho? Vinckových očí?“ směje se Anežka. „Dyť už su třetím rokem vdova! Nemyslíš, že už mám právo dívat sa aj po nečem iném než po Vinckových očách?“

„To uznávám, šak su na tom také tak. Ale odpověz mi po pravdě: Prohlédla sis toho Vincka někdy trochu bližej?“

„Urostlý je věru pěkně, a když sa obleče do kostelového, baby na něm možú oči nechat. Horší bude, když sa vyzleče. Kdo ví, jak to fšecko vypadá, když mu říkajú chlupatý?“

„Ale co ťa nemá! To podľa tych ovčí, ty sú chlupaté, a od nich aj on.“

„Aha. Tož ty oči. Má ich pořád trochu přimhúřené, tajak kocúr na námluvách, to je pravda. A někdy vypadá, jakdyby aj trochu švidrál...“

„Baže švidrá, ale po robách! Onehdá stál vedla mňa u řezníka a zdálo sa mi, že sa aj oblízl! Až sem sa začala červeňať!“

„Ale Růžo, to sa ti istoistě enom zdá! Třeba dostál chuť na kus toho uzeného, co tam Francek čas od času prodává...“

„No to určitě! Dostál chuť, ale na iné uzené, než si myslíš! Vypadál, jakdyby mi chtěl týma očiskama výstřih rozškubnút až k zemi, tak je to!“

„Tož faň, ale že by právě on postával nekde pod oknem a tam, nedaj bože...“ pokřižovala se Anežka.

„Tož víš co? Trochu ho spolu oprubujem...“ A Růža pošeptala Anežce svůj plán.

Na čem se ty dvě ženské nakonec spolu smluvily, Vincek ani ve snu netušil. Šel právě z ryb. Slunko zapadá, na oblohu už vyskočil měsíček, kraj je zbarvený do krvava. Před ním je ještě kousek cesty hájkem a potom polní cesta kolem potoka rovnou do dědiny. Vincek je rozmrzelý. Dnešní úlovek za nic nestál a on přemýšlí, co k večeri. Možná se staví cestou v hospodě a dá si tam pár utopenců.

A vtom – přes hlavu má navlečený pytel, je v něm celý i s rukama, nemůže se bránit. Kdosi mu podráždí nohy a Vincek padá na zem. – „Au!“ Rybářské náčiní mu vyletělo z ruky, čísi hbité ruce ho převalují na záda. Kdo to, ksakru, může byt? – „Pomóc!“ vřeští a kope nohama.

„Ticho, tichučko, Vincúšku! My ti neublížíme. Když budeš hodný, tož sa ti to bude aj lúbit, šak uvidíš,“ konejší ho měkký ženský hlas, hebká ruka ho hladí tam, kde má pod pytlem svou tvář, a současně cítí, jak mu jiné ruce povolují pásek u kalhot a rozepínají mu poklopec.

„Což je ti třeba postávat druhým ženským pod oknami? A ešte k tomu s takovým pěkným vybavením?“ říká mu druhý hlas.

„Jezusmarija, šak já nejsu ten, za koho mňa máte!“ řve Vincek. „Co mi chcete udělat?“

„Enom ticho, tichučko, Vincúšku. Ať už si ten, nebo nejsi ten, teď si v naší moci. Nic ty sa neboj, za chvíli si budeš připadat jak v nebi mezi anjelami,“ šeptá znovu ten hlas a Vincek cítí, jak mu ty nenechavé ruce vytahují z kalhot to, co ho dělá chlapem. Rychle to tuhne...

Vincek pochopil. „Kolik vás je?“ zmohl se ještě na jeden zoufalý pokus o domluvu.

„Enom dvě, Vincúšku, enom dvě, ale obě dvě mladé, pěknoučké a zdravé, nic ty sa neboj...“

Dál už se Vincek na nic neptá... Nemůže a už se ani nebojí. Ba ani ptát se už na nic nechce. Právě je v nebi se dvěma anděly, ale připadá mu, že je spíš v samotném pekle.

Adam

Leoš Stodůlka si koupil nového psa. Ten, kterého dosud vlastnil, nesplnil jeho očekávání. I když to byl pes lovecký, k učení moc chuti neměl a běda, když se v okolí hárala nějaká fena. To vyl jako zběsilý, dokázal se podhrabat pod plotem a byl v mžiku v trapu i s obojkem. Měl hlídat, ale nehlídal...

„Tož tak,“ povídá starosta Drábek, „takového psa nemožeš uvázat doma u budy! To je pes lovecký, a ten potřebuje víc svobody. Lovecký je, protože loví, a né aby hlédal! Rozumíš, Leošu? Mjél sas poradit, šak né nadarmo su předsedú myslivců. Tož esli chceš, domluvím ti to z nějakým kolegú myslivcem, šak sa ze fšeckýma dobře znám, a kúpíš si psa iného.“

Hotovo, domluveno. Za měsíc přinesl Leoš nové štěně, Adama. Byl to čistokrevný bernardýn, takže v krátké době už byl veliký jak tygr. Z malého štěněte vyrostl v pořádného hafana budícího respekt v širokém dalekém okolí. Na rozdíl od svého předchůdce, kterého by slupl jako malinu, se Adam učil rád a lepšího psa obránáře byste v obci nenašli. Rád také hlídal a kolem plotu měl brzy vyšlapanou cestičku.

O několik domů dále bydlela babka Olejářová. Byla to jedna z nejznámějších a nejrázovitějších postaviček, jaká byla ve vsi k vidění. Ve svých dvaosmdesáti letech jezdila ještě do obchodu na kole. Seděla na něm jako vzduchoplavec v koši balonu, ale v okamžiku, kdy se blížila k plotu Leošovy chalupy, sesedla, šla pěšky a kolo tlačila poslušně vedle sebe. Adam se jí totiž hrozně líbil, a když šla kolem, vždycky se s ním zastavila na kus řeči.

„Tož co, jak se máš, Adámku? Co je nového?“ lísal se k němu, jako by jí mohl rozumět. A Adámek, dokud byl ještě malý a hloupý, ty řeči snášel. Ale jak se měnil v dospělého Adama, byl k lidem přibližujícím se k jeho plotu stále nedůvěřivější, a týkalo se to nejen sousedova Pepíka, který ho dráždil klacíky a kopřivami, ale i babky Olejářky, jak jí v dědině říkali. Svým vzezřením i vzrůstem naháněl kolemjdoucím strach.

Tak přišel den, kdy i v babce vzbudil respekt a ostych. Už nechodila se svým bicyklem předválečné výroby těsně vedle Adamova plotu, ale pěkně po druhé straně cesty, kde bylo bezpečněji. Pes Adam už dorostl výšky malého slona a dalo se předpokládat,

že kdyby chtěl, nebyl by pro něho žádný problém plot na první pokus přeskóčit.

Adam ovšem netušil, proč baba chodí do obchodu po protilehlém chodníku, pro něho to byla pořád „stará dobrá známá“. Jen ji zahlédl, zuřivým „baf, baf, baf,“ ji po svém způsobu pozdravil, až se okna zatřásla, a nedočkavě se opřel mohutnými tlapami o drátěné pletivo. To se pod tím nápořem povážlivě prohnulo. A přestože byla Olejářka na jeho pozdrav připravena, vždycky to s ní trhlo a někdy si i odplivla. Teprve když viděla, že to Adam s tím skokem přes plot nemyslí vážně, přešla přes cestu a vyměnila s ním pár slov.

„To je mi divné! Co to tam ta baba s tím psem pořád dělá? Co mu to pořád hučí do ucha?“ povídá jednoho dne Leoš ženě. „Půjdu se schovat za kolnu, abych to fšecho dobře slyšel,“ a protože babka jezdila do obchodu pravidelně ve stejnou denní hodinu, v ten čas už Leoš šmíroval za rohem a čekal, co se bude dít.

Konečně! Babka už jede, už slézá z kola, blíží se k domu.

„Baf, baf!“ vyletěl Adam, jako když do něho střelí, skočil na plot a zavrtěl ocasem.

„A kurva!“ zaklela po mužsku Olejářka, trhla sebou, rozhlédla se, odplivla si do trávy a váhavě přecházela k Adamovu plotu.

„Ale Adámku, co mi to děláš? Co mňa tak strašíš?“ domlouvala mu cestou. „Už třikrát sem sa posrala, a teď je to počtvrté. Není ti to blbé?“

Nebylo... Asi po minutě takového důvěrného povídání doprovázeného Adamovým „baf, baf,“ a vrtěním ocasu babka nasedla zas na kolo a opřela se do pedálů...

„Teď už vím, proč ta baba tak hrozně smrdí,“ povídá Leoš ženě, když se rozesmátý vrátil domů ze dvorku. „Náš Adam to ví také a sůďa podla toho, jak spokojeno vrtí ocasem, sa mu to převelice líbí. Je posraná. Enom vyhlédni z okna a uvidíš!“

Baba právě vybrala zatáčku kolem chalupy a blížila se k obchodu. Kdo ji potkal, potáhl nosem a s hrůzou se za ní ohlédl.